

33. Arrest. De Regler, som Udkastet angaaende den borgerlige Retspleje indeholder herom, ere i det hele og store kun en Kodifikation af den gældende Ret, som denne navnlig gennem Retspraksis har udviklet sig; dog bliver paa et enkelt Punkt denne i væsentlig Grad simplificeret og tydeliggjort. Det antages nemlig efter den gældende Ret, at Rekvisitus kan søge en Arrest ophævet dels 1) gennem Indsigelser som Sagsøgt under den Sag i første Instans, som Arrestrekvirenten er pligtig at anlæge til Stadfæstelse af Arresten og Erhvervelse af Dom for Fordringen (Justifikationssagen, Arrestsagen), dels 2) ved Anke til den Fogden overordnede Ret, dels endelig 3) ved Kendelse af den Fogedret, som har besluttet Arresten. Det er imidlertid Genstand for megen Tvivl, i hvilken Udstrækning hver af disse Veje kan benyttes, og der vil, hvilken Fortolkning der end i saa Henseende følges, let kunne indtræde Forvirring og Kollisioner, naar flere af de nævnte Veje benyttes ved Siden af hinanden.

Dette uheldige Forhold afhjælpes i Udkastet derved, at der, samtidig med at der gives Rekvisitus behørig Adgang til som Sagsøgt under Rekvirentens Justifikations-søgsmaal at fremsætte samtlige Indsigelser imod Arrestens Lovlighed og derved eventuelt opnaa Ophævelse af Arresten som ulovlig gjort og i Forbindelse dermed Tilkendelse af Erstatning, nægtes ham Adgang til ved noget af de under 2 og 3 nævnte Midler at faa Arresten ophævet som ulovlig gjort. Hvis Rekvisitus vil gøre Ansvar gældende mod Fogden, henvises han vel til Appel af selve Arrestforretningen, men Spørgsmaalet i Appellen vil da netop ogsaa direkte kun dreje sig om Fogdens Ansvar. Fremdeles kan Rekvisitus vel vedvarende henvende sig til Fogden med Begæring om Arrestens Ophævelse, men kun for saa vidt Begæringen støttes paa efterfølgende Grunde. Der bliver altsaa ikke i noget af disse to sidstnævnte Tilfælde Spørgsmaal om Ophævelse af Arresten som ulovlig gjort.

Den bestaaende Adgang til — som Regel dog kun mod Sikkerhedsstillelse — at faa Arrest foretaget under Paaberaabelse af, at man har et forfaldent Krav paa Rekvisitus, for saa vidt saadan Paastand ikke netop efter det foreliggende skønnes ugrundet, bibeholdes, og der hjemles derhos en vis, om end selvfølgelig snævert begrænset Adgang til at faa Arrest foretaget for uforfaldne Krav. Betingelsen i saa Henseende er, at der er bevislig Grund til at befrygte, at Skyldneren ellers ved at bortflytte eller forstikke sit Gods eller paa anden Maade vilde umuliggøre eller dog væsentlig vanskeliggøre Adgangen til i sin Tid at opnaa Dom og gøre Eksekution. Den oven for under Nr. 2 omtalte almindelige Adgang til at sagsøge Udlændinge her i Landet vil bevirke, at man fremdeles, ligesom man hidtil har gjort i Kraft af den særlige Regel i Plakat 30te November 1821, kan gøre Arrest i Udlændinges her-værende Gods. Derimod bortfalder den i nævnte Plakat indrømmede Ret til uanset den udenlandske Debtors Fallit at gøre Eksekution i det arresterede Gods.

Om Proceduren ved Fogedretten gælde lignende Regler som med Hensyn til Eksekution. Fogdens Nægtelse af at foretage Arrest kan altid gøres til Genstand for Kære til Landsret, uden Hensyn til, hvorpaa den er grundet. Det Arrestrekvirenten nu paahvilende ubetingede Ansvar for Arrestens Lovlighed, begrænses for saa vidt som han fritages for Ansvar, naar Arrestens Ulovlighed er begrundet i en Fordringen uvedkommende Mangel ved Forretningen, som ikke kunde være undgaaet af ham ved fornøden Agtpaagivenhed.

Hvad *Arrest paa Person* (Gældsfængsel) angaar, da bortfalder denne i dens Anvendelse som Tvangsmiddel ved Handlingsdomme (jfr. Nr. 30). Derimod bibeholdes